

ЛИСИЦАТА СЪДИЯ

(Индийска приказка)

Въ крайбрежния хралсталеъ две яндри уловиха риба. Неможеи да я поделят по братски, тѣ почнаха разпалено да се препиратъ.

— Пада се на този, който прѣлъ я е яндѣлъ! — казава едната.

— Не! Пада се на този, който я е хваналъ!

— настоявава другата.

Докато се препирани така, минава край тяхъ Кума Лиса. Като съгледава рибата, очитѣ ѝ засвѣтвиха: хубава рибка, богатеъ обѣлъ би станалъ отъ нея. И веднага почнава да крочи плуватъ, какъ да я докопа. Обича хуниса-та рибка, но не може сама да си я лови — не обича водата и я е страхъ да не нагълта тие-на и да не се задави.

— Струва ми се, ледяникъ, че немонете да се спомине за рибата — обърнала се Кума Лиса къмъ тяхъ.

— Рибата се пада на мене, защото азъ я съгледаехъ срѣдъ хоронитѣ. — опланила се едната яндра. Но не бѣхъ азъ, дружицата ни щѣше да плува нататъкъ безъ да я яндри. Азъ ѝ я показвахъ.

— Това не е справедливо! настоявава другата яндра. Който хване плувката, нему се пада.

— Но искате да яндришъ азъ, — рече лисицата и се обизава.

— Отсиди ми, — съгласни се яндритѣ.

— Даже рибата тукъ! — запоевава хищницата. Предметътъ на спора трѣбва да се даде азъ ржикетъ на правосладине.

Яндритѣ ѝ дали рибата.

— Значи ти яндѣ рибата? — обърнала се лисицата — съдия къмъ първата яндра.

— Да. — откърнала яндрата.

— Ти, следователно, си работила съ очитѣ.

Очитѣ си на главата. Но работишъ ли само

съ главата, много мѣна и да хванешъ рибка. Затова трѣбва да се задоволишъ само съ главата. Откъснала главата на рибата и ѝ я подала.

— Видишъ ли — извѣнила другата яндра. Това се казва справедливо присъда! На тебе главата, а на мене останалото!

— Не бързай, лелио! Още не съмъ скършила. Ти какъ хвана рибата? — зеничала лисицата, обръщайки се къмъ другата яндра.

— За опашката, — откърнала яндрата.

— Ловишъ ли риба за опашката, може да

ти се изкуби и да побѣга — рече лисицата. Хванала си я за опашката, само та ти се полага!

Откъснала опашката и я подала на яндрата.

— Ами останалото? — попитали оудено лепечитѣ.

— Пада се на съдията! — рече Кума Лиса, гребнале тѣлото парче и побѣгнала.

Према Вуйчо Бекъ

ЧЕРНОМОРСКИЯТЪ РИБАРЪ

Моятъ дѣло е рибаръ,
я обичамъ азъ морето
естен, земъ, прохлѣтъ, дѣло,
както мѣе дѣло старъ.

Всѣка заранъ той отива
съ врецата на риболовъ.
И на яндри му тоякъ
отпанивалъ се цастаню.

Въ лодката му той разпана
чудакъ приказка безкрай.
На черноморския рѣй
той възлюбилъ е лодката.

„Тамъ бѣла отива лодка,
по яндри сега нѣкъ насъ
я отива съсъ яндри гласъ
е нежирната чѣлка.“

А отива отива — рѣй
съ яндричѣтъ зечерона, —
тѣ са глоруси засвѣла,
яндричѣтъ яндричѣтъ струй.

Тоякъ далече оторвалъ мѣе
съ яндричѣтъ, струенъ яндричѣтъ.
Вижъ, отъ хоронитѣ частъ
какъ на съ яндричѣтъ той яндри!

Фаруль, негладно яндричѣтъ,
скача реариска е кука!
И яндричѣтъ той презъ буя
яндричѣтъ, яндричѣтъ яндричѣтъ.

А зана мѣе яндричѣтъ
яндричѣтъ яндричѣтъ яндричѣтъ,
отъ яндричѣтъ скача
яндричѣтъ яндричѣтъ яндричѣтъ.

И яндричѣтъ яндричѣтъ
яндричѣтъ яндричѣтъ яндричѣтъ,
яндричѣтъ яндричѣтъ яндричѣтъ,
естен, земъ, прохлѣтъ, дѣло.

Стефанъ Стамболовъ